

فینالی که یک هفته طول کشید!

عکس ها و روایتی اختصاصی از فینال شگفت انگیز مونیخ که طی چند روز رویدادهای جالبی حول آن در شهر شکل گرفت از رونمایی عمومی جام، شبیه سازی میکس زون، برنامه های جذاب هواداری و البته بازار سیاه بلیت که با جشن هواداران پارسی و بهت میلانی ها به اتمام رسید

سید مجتبی پروانه جلیلی | خبرنگار

فینال لیگ قهرمانان هم با نتیجه ای باور نکردنی بر گزار شد؛ انریکه مربی اسپانیایی پارسی ها که قهرمانی قبلی را با دخترش جشن گرفته بود ققنوس وار از دل آتش فقدان فرزند به خاطر ابتلا به سرطان بیهوش آمد و در حالی که خیلی ها تصور می کردند دنیای مربیگری او تمام شده جام را در یک طرفه ترین فینال چند دهه اخیر بالا برد. فینالی که در مونیخ محل زندگی من برگزار شد. از حدود یک هفته پیش، حال و هوای مونیخ رنگ فوتبال به خود گرفت؛ برنامه های متنوع، حضور پرشور هواداران و آماده سازی فضاهای شهری، همگی از نزدیک شدن یک رویداد بزرگ حکایت داشتند. با وجود نبود یک تیم آلمانی، حضور هواداران ایتالیایی در سطح شهر محسوس تر بود؛ بخشی از آن به دلیل نزدیکی جغرافیایی و جمعیت بالای مهاجران ایتالیایی در ایالت باواریاست که برای کار و زندگی به این منطقه آمده اند. در این گزارش نگاهی خواهیم داشت به حال و هوای شهر مونیخ در آستانه فینال؛ از برنامه هایی که در روزهای منتهی به مسابقه برگزار شد تا حضور هواداران پیش و پس از بازی و آن چه در سطح شهر پیرامون این رویداد بزرگ رقم خورد. با ما باشید.

رویدادی فراتر از فینال فوتبال!

فینالیست ها از دو شهر میلان و پاریس بودند؛ یعنی اینتر و پی اس جی، ارتباط این دو باشگاه بزرگ با مونیخ فقط محدود به زمین بازی نیست؛ بلکه میلان و پاریس، از منظر تاریخی، فرهنگی و اقتصادی پیوندهای گسترده ای با مونیخ دارند. بین میلان و مونیخ شباهت های بسیاری وجود دارد: هر دو شهر از مراکز مهم اقتصادی و فرهنگی اروپا هستند، علاقه ای مشترک به طراحی زیبایی شناسی دارند و گذشته ای مشترک در فوتبال را تجربه کرده اند. بازیکنان آلمانی مطرحی مثل لوتار ماتئوس و کارل هاینتس رومنیگه در باشگاه اینتر میلان موفقیت های بزرگی به دست آوردند و جیووانی تراپاتونی متولد میلان هدایت هر دو تیم بایرن مونیخ و اینتر را در کارنامه دارد. از سوی دیگر، پاریس و مونیخ نیز تاریخچه ای طولانی در لیگ قهرمانان دارند:

از اولین رویارویی شان در سال ۱۹۹۴ تا بازی های پر شور و به یادماندنی، از جمله فینال سال ۲۰۲۰. خلاصه این که فینال امسال در مونیخ فقط یک مسابقه نبود، بلکه تلاقی تاریخ ها، روایت ها و شخصیت ها در زمینی بی طرف و شهری بین المللی بود. با این حال، به دلیل تجربه زندگی و تحصیل در شهر میلان، نسبت به این فینال و تیم اینتر میلان احساس نزدیکی بیشتری داشتم. هر چند مدت اقامتم در ایتالیا کوتاه تر از زمانی بود که در آلمان زندگی کرده ام، اما همان چند سال حضور در میلان، پیوندی عمیق و ماندگار میان من و فرهنگ ایتالیایی ایجاد کرد. این احساس نه فقط به خاطر تنوع بی نظیر غذایی و آب و هوای دلپذیر آنجاست؛ بلکه بیشتر به دلیل شباهت های فرهنگی میان جامعه ایتالیا و ایران است؛ حس آشنایی و گرمایی که در زندگی روزمره آن جابجربه می کردم، بیش از هر جای دیگری، بر ایم تداعی کننده حس خانه بود.

جشنواره قهرمانان اروپا در المپیا پارک مونیخ

از روز ۲۹ می (۸ خرداد) تا اول ژوئن (۱۱ خرداد)، پارک المپیک مونیخ میزبان جشنواره رسمی لیگ قهرمانان اروپا بود؛ رویدادی رایگان و عمومی که به تمام علاقه مندان فوتبال، امکان مشارکت در یک جشن بزرگ فوتبالی را می داد. در این جشنواره برنامه هایی مثل اجرای موسیقی زنده توسط گروه ها و هنرمندان بین المللی و محلی، نمایشگاه های فرهنگی با محوریت تاریخ لیگ قهرمانان اروپا، فرصت عکس گرفتن با جام قهرمانی، مسابقات فوتبال خیابانی برای کودکان و نوجوانان، بازی های تعاملی دیجیتال با مضمون فوتبال و... برگزار می شد. یکی از جالب ترین بخش های این جشنواره، امکان عکس گرفتن با جام قهرمانی بود. صف طولانی

از علاقه مندان تشکیل شده بود که با نظم کامل منتظر نوبت خود بودند تا بدون پرداخت هزینه ای، عکسی به یادماندنی با جام بگیرند. مسئولانی از سوی برگزار کنندگان در محل حضور داشتند و به مردم کمک می کردند تا عکس های یادگاری ثبت شود. در میان بازدید کنندگان، حضور پررنگ هواداران اینتر و پاری سن ژرمن به وضوح دیده می شد؛ از جمله خانواده ها، زنان و کودکان علاقه مند که شور و شوق خاصی به این تجربه نشان می دادند. از دیگر بخش های جالب این جشنواره، ماکت های کاملاً واقع گرایانه ای از بخش های پشت صحنه فوتبال

برنامه های تفریحی و هواداری قبل از فینال

می شد. برنامه های موسیقی و سرگرمی قبل و بعد از مسابقه برگزار می شد، حتی خدمات رفاهی و غذایی فراهم بود. در ضمن امکان خرید محصولات رسمی لیگ قهرمانان هم وجود داشت. در روز ۳۰ می یعنی ۱۰ خرداد، سالن SAP Garden میزبان رقابت «اسطوره های قهرمانان» بود. چهار تیم متشکل از بازیکنان برجسته پیشین دنیای فوتبال به مصاف یکدیگر رفتند. از جمله چهره های حاضر در این بازی می توان به لوتار ماتئوس، کاکا، کلارنس سیدورف، کافو، آندرس اینیستا، روبرتو کارلوس، تیاگو آلکانترارا، فرانک ریبیری و لوتیز فیگوا اشاره کرد. این بازی دوستانه، با حضور پرشور تماشاگران، نماد پیوند میان گذشته و حال فوتبال اروپا بود و یکی از محبوب ترین رویدادهای این هفته به شمار می رفت.

ZENDEGI-SALAM

ضمیمه روزنامه خراسان

دوشنبه ۱۲ خرداد ۱۴۰۴

۶ دی الحجه ۱۴۴۴ • ۲ ژوئن ۲۰۲۵

شماره ۲۱۷۸۴

۳۰۰۳

لحظه به لحظه با یک طرفه ترین فینال

روز شنبه، ۳۱ می، مونیخ شاهد یکی از گرم ترین روزهای سال بود؛ دمای هوا به بالاترین میزان خود از آغاز سال ۲۰۲۵ تا کنون رسید. گرمایی که شاید برای ساکنان ایران معمولی به نظر برسد، اما برای شهروندان مونیخ، هوایی تابستانی و متفاوت به حساب می آمد. این شرایط آب و هوایی، همزمان با تعطیلات آخر هفته، فضای مناسبی را برای برگزاری یک فینال باشکوه در ورزشگاه آلیانتنس آرنافراهم آورد. در حالی که تنها دوروز پیش از فینال، دمای هوا در حدود ۱۹ درجه و بارانی بود، و طبق پیش بینی ها برای دوشنبه نیز هوای بارانی در انتظار بود، این تغییر ناگهانی انگار به نوعی همراهی طبیعت با رویداد بزرگ فوتبال بود.

تجمع مقابل هتل اینتری ها محل اقامت تیم اینتر میلان تنها چند دقیقه با منزل من فاصله داشت. از همین رو، بعد از ظهر روز مسابقه به آنجا رفتم تا حضور تیم را از نزدیک ببینم. جمعی از هواداران پرشور ایتالیایی در مقابل هتل تجمع کرده بودند و با سر دادن شعارهایی، از بازیکنان و کادرفنی تیم شان حمایت می کردند. فضای پرشوری که از همان ابتدا، حال و هوای خاص روز فینال را تداعی می کرد.

کل کل های خیابانی بعد به سمت میدان مارین پلاتز رفتم، جایی که هواداران دو تیم در کنار یکدیگر حضور داشتند. هرگاه یکی از طرفداران شعاری سر می داد، طرفداران تیم مقابل هم بلافاصله واکنش نشان می دادند. این رقابت دوستانه و پرشور، یکی از جذاب ترین جلوه های هواداری در چنین رویدادهایی بود. در عین حال، نیروهای پلیس با حضور مؤثر اما محترمانه در میدان، فضای امن و منظم را حفظ کرده بودند؛ بدون هیچ گونه درگیری یا حادثه. بازندیک شدن به زمان مسابقه، بسیاری از هواداران به سمت ورزشگاه آلیانتنس آرنافرت حرکت کردند.

عملکرد موفق ناوگان حمل و نقل عمومی با وجود ازدحام، ناوگان حمل و نقل شهری عملکرد مناسبی داشت. قطارهای مترو در فواصل کوتاه، تقریباً هر ۳ تا ۴ دقیقه، از ایستگاه ها به سمت ورزشگاه حرکت می کردند. در داخل قطار ها، هواداران با سر دادن سرودها و شعارهای تیمی، فضای پرهیجانی ایجاد کرده بودند. هرچند گویا در یکی از خطوط مترو درگیری هم رخ داده بود و بعد از بازی هم تقابل هایی ایجاد شده بود. حتی خودجشن مردم در پاریس هم با اتفاقات ناگواری همراه شده بود.

بلیت های هزار یورویی در بازار سیاه بارسیدن به اطراف ورزشگاه، جمعیت زیادی به چشم می خورد. بسیاری از آن ها بدون بلیت، تنها برای تجربه حضور در جوسابقه آمده بودند. هرچند بلیت ها مدت ها قبل از طریق سایت های رسمی به فروش رسیده بود و در بازار آزاد هم قیمت هایی سرسام آور (بیش از هزار یورو) گزاری می شد، همچنان عده ای بادر دست داشتن نوشته هایی، به دنبال خرید بلیت بودند. تصور کنید حال هوادار اینتر را که بلیت هزار یورویی از بازار سیاه خریده بود تا بخت عجیب ویک طرفه تیش را تماشا کند.

حال و هوای بیرون ورزشگاه با توجه به ازدحام بالا، از حدود سه ساعت پیش از شروع بازی، ورود به این مناطق محدود شد. از آن جا که موفق به تهیه بلیت نشدم، تصمیم گرفتم بر اطراف ورزشگاه بمانم و هم راه سایر هوادارانی که در محوطه حضور داشتند، مسابقه را دنبال کنم. نورپردازی نمای بیرونی آلیانتنس آرنافرا، همزمان با غروب آفتاب، یکی از جلوه های دیدنی شب فینال بود؛ به ویژه که رنگ ها به تناوب تغییر و حال و هوایی خاص ایجاد می کردند.

تاخیر جالب پیش ازنده با آغاز مسابقه در ساعت ۲۱ به وقت محلی، کمتر از چند دقیقه، اولین گل برای پاری سن ژرمن به ثمر رسید. جالب این جا بود که صدای شادی هواداران داخل ورزشگاه را چند ثانیه پیش از پخش تصویر در تلفن های همراه من شنیدم؛ تجربه ای متفاوت که ترکیب صدا و تصویر از زاویه ای دیگر به نمایش می گذاشت. نیمه اول با نتیجه ۲ بر صفر به سود تیم فرانسوی پایان یافت. بسیاری از هواداران اینتر هنوز امیدوار بودند، با تکیه بر بازگشت های قبلی این تیم، نتیجه را تغییر دهند.

ناامیدی اینتری ها اما در نیمه دوم، به ثمر رسیدن گل سوم، فضای ناامیدی در میان طرفداران اینتر محسوس شد. گل های چهارمینم، نه تنها نتیجه را قطعی کرد، بلکه بسیاری از هواداران ایتالیایی را وادار به ترک محل کرد. در دقایق پایانی مسابقه، شادی بی حد و حصر هواداران پاری سن ژرمن، تضادی آشکار با سکوت و اندوه هواداران اینتر داشت. پس از به ثمر رسیدن گل پنجم، به منظور پرهیز از ازدحام خروج، به سمت مرکز شهر بازگشتم. در میدان مارین پلاتز، هواداران پاری سن ژرمن با شور و شوق در حال جشن گرفتن بودند. نورپردازی های ساختمان های اطراف، پیام هایی به نشانه قهرمانی تیم فرانسوی به نمایش گذاشته بودند. قهرمانی پاری سن ژرمن در سال ۲۰۲۵، نخستین قهرمانی این تیم در تاریخ لیگ قهرمانان اروپا بود؛ نتیجه ای غیرمنتظره برای بسیاری، حتی خوش بین ترین هواداران این تیم. اما فوتبال، همان طور که همیشه نشان داده، پراز لحظات غیرقابل پیش بینی، اشک ها و لبخند هاست و این فینال نیز خاطره ای ماندگار بر جای گذاشت.